

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1281/2014
14.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљених О.М. и М.М., због кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 1116/14 од 24.12.2014. године поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж 789/14 од 11.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 14.01.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 1116/14 од 24.12.2014. године, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж 789/14 од 11.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву ЗК 87/13 од 13.02.2014. године окривљени О.М. и М.М., оглашени су кривим због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. Кривичног законика и окривљени М.М. осуђен је на казну затвора у трајању од две године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.08.2010. године до 11.05.2011. године, а окривљеној О.М. изречена је условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од једне године која се неће извршити уколико окривљена у року од две године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Према окривљеној О.М. је изречена мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности, тако што јој суд забрањује вршење делатности везаних за управљање, руковођење туђом имовином у трајању од две године од дана правноснажности пресуде а окривљеном М.М. је изречена мера безбедности забране вршења позива делатности и дужности, тако што му је забрањено вршење делатности везаних за управљање и руковођење туђом имовином у трајању од три године од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж 789/14 од 11.09.2014. године усвојена је жалба бранилаца окривљених О. и М.М. и преиначена пресуда Вишег суда у Краљеву ЗК 87/13 од 13.02.2014. године тако што је Апелациони суд у Крагујевцу противправне радње које се окривљенима стављају на терет ближе описане у изреци првостепене пресуде оценио као кривично дело неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и према окривљенима О.М. и М.М., на основу одредбе члана 422. тачка 3. Законика о кривичном поступку и одредаба члана 104. став 6. и члана 103. тачка 7. Кривичног законика одбијена је оптужба да су извршили кривично дело неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, док је жалба Вишег јавног тужиоца у Краљеву одбијена као неоснована.

Оштећени Фонд за развој Републике Србије је сходно члану 258. став 3. Законика о кривичном поступку упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Трошкови кривичног поступка окривљене О.М. настали пред другостепеним судом у новчаном износу од 31.500,00 динара и окривљеног М.М. у новчаном износу од 63.000,00 динара падају на терет буџетских средстава суда као и трошкови кривичног поступка окривљених насталих пред првостепеним судом о чијој висини ће одлучити првостепени суд.

Против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 789/14, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз. 1116/14 од 24.12.2014. године због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 2). и члана 438. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и утврди да је побијаном пресудом повређен закон у корист окривљених.

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 1116/14 од 24.12.2014. године у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, достављен је браниоцу окривљених адв. И.В., након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљених јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу одредбе члана 490. ЗКП Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца истиче да је оспореном пресудом повређен кривични закон из члана 439. став 1. тачка 2) ЗКП, јер је примењен закон који се не може применити, као и да другостепена пресуда нема разлога о одлучним чињеницама а дати разлози су противречни, те да је учињена повреда одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Из списка предмета произилази да је изреком првостепене пресуде окривљенима О.М. и М.М. стављено на терет извршење кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ. Побујаном пресудом другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и нашао да се у радњама окривљених стичу законска обележја кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 2. Кривичног закона, с тим што је чињенични опис радње кривичног дела остао у свему исти као у првостепеној пресуди и оптужном акту, осим датума извршења кривичног дела, па је уместо 30.09.2010. године наведено да се ради до 22.08.2009. године.

Дакле, изреком првостепене као и другостепене пресуде утврђено је да су окривљени О.М. у својству оснивача – власника и директора, окривљени М.М. у својству одговорног лица поднели захтев за одобравање кредита, а који кредит је одобрен по програму о распореду и коришћењу средстава намењених за „start up“ кредите за почетнике за 2009. годину, и у захтеву су приказали да им је кредит потребан за набавку опреме за производњу хлеба и пецива, пекарске пећи за печење хлеба са пратећим уређајима ... , а опрему за производњу хлеба и пецива нису набавили, већ су са жиро рачуна подизали новац у готовини који су присвојили или плаћали друге обавезе које нису у вези са производњом хлеба и пецива ... па су на овај начин присвајањем новца одобреног кредита на штету оштећеног Фонда за развој прибавили себи имовинску корист у износу од 2.400.000,00 динара.

Радња извршења кривичног дела из члана 209. став 3. у вези става 2. КЗ обухвата ненаменско коришћење кредита, (субвенција или друге погодности), дакле, подразумева се да учинилац, кредит, (субвенцију или другу погодност) који је добио јер испуњава услове за то, не користи у ону сврху за коју је кредит одобрен.

Дакле, из утврђеног чињеничног стања које у свему одговара чињеничном опису дела из оптужног акта, произилази да су окривљени као одговорна лица кредит који су добили користили за друге намене од оне за које им је кредит одобрен, па по налажењу Врховног касационог суда правилно је другостепени суд нашао да се у радњама окривљених стичу законска обележја кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 2. у вези члана 30. КЗ.

Стога се неосновано захтевом указује да се у радњама окривљених стичу законска обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, те да је другостепени суд доношењем побујане пресуде учинио повреду из члана 439. став 1. тачка 2) ЗКП.

Надаље, прибављање имовинске користи није обележје кривичног дела из члана 209. став 3. КЗ, али не искључује његово постојање. У конкретном случају из изреке побујане пресуде произилази да су окривљени прибавили имовинску корист у износу од 2.400.000,00 динара, па самим тим што прибављена имовинска корист није обележје предметног кривичног дела, суд није ни био у

обавези да посебно даје разлоге везане за остварену имовинску корист, јер она не искључује постојање кривичног дела из члана 209. став 3. КЗ.

Стога се неосновано захтевом указује да је другостепени суд доношењем побијане пресуде учинио повреду поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није учињена повреда закона из члана 439. став 1. тачка 2) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.